

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem Brno, Hlinky 143a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2007, č. j. OAM-324/LE-05-ZA07-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2007, č. j. 56 Az 84/2007 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Radaně Pekárkové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2007, č. j. OAM-324/LE-05-ZA07-2006. Rozhodnutím správního orgánu nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Dle názoru soudu není požadavek na registraci náboženských skupin v Kazachstánu (žalobce je vyznavačem tzv. „čistého islámu“) do té míry diskriminační, aby jej bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stát má možnost svobodu projevat náboženské vyznání omezit, jsou-li taková omezení předepsaná zákonem a jsou-li nutná k udržení veřejné bezpečnosti, pořádku, zdraví, morálky nebo ochraně základních práv a svobod jiných osob. Takovým omezením může být i povinná registrace náboženských skupin. Kazašská republika přijala příslušné zákony s ohledem na skutečnost, že se jedná o zemi s mnoha

náboženstvími, s cílem zajistit rovnováhu mezi nimi a vzhledem k výskytu extremistických skupin. Takové důvody jsou jistě legitimní, a jejich cílem tedy nebyla diskriminace. Pokud jde o příkoří, kterého se žalobci ze strany státních orgánů Kazachstánu dostalo, zůstal žalobce nečinný a žádných oficiálně dostupných prostředků pro svou ochranu nevyužil. Žalovaný tedy rozhodl v souladu s § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Soud se ztotožnil rovněž s rozhodnutím žalovaného ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Správní orgán dospěl k závěru, že se ze strany státních orgánů Kazachstánu nejednalo o bránění v realizaci práva stěžovatele na svobodu náboženského vyznání, ale že potíže stěžovatele vyplývaly z toho, že on a jeho souvěrci nebyli jako náboženská komunita registrováni podle zákona. Pak měl ale správní orgán vzhledem ke stěžovatelem uváděným tvrzením posoudit, zda stěžovatel není pronásledován z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, neboť postup správních orgánů vůči těmto lidem žalovaný rovněž nezpochybnil. Jedna věc je legitimní zákonné omezení, druhá pak zneužití prostředků při postupu státních orgánů, v daném případě policie. I zákonná omezení musejí být ze strany státních orgánů vymáhána zákonným způsobem.

Pokud stěžovatel v žalobě namítal neprovedení důkazu (zprávy agentury Fórum 18 News service), pak skutečnost, že je právem správního orgánu vybrat si podklady pro své rozhodnutí, nesmí podle stěžovatele kolidovat s jeho povinností dostatečně zjistit skutkový stav, resp. s jeho povinností zjišťovat okolnosti výhodné i pro účastníka řízení. Jestliže žalovaný tuto zprávu běžně při své činnosti používá, je neodůvodněné, aby ji nepoužil i v případě stěžovatele. Ze zprávy soud cituje, že náboženské komunity, které se nepodvolily diktátu státu, byly nuceny čelit nepřátelskému postoji ze strany státu a útokům proti svým právům na provozování pokojné náboženské činnosti, resp. že v roce 2005 došlo z legislativního hlediska ke značnému zhoršení situace v oblasti svobody vyznání. Rovněž se uvádí názor prof. P., specialisty na náboženské právo, který má za to, že pokud bude někdo chtít, lze jakoukoliv netradiční náboženskou organizaci označit za extremistickou a podle toho vůči ní postupovat. Tyto skutečnosti ale soud při svém rozhodování neodůvodněně nezohlednil, resp. nevysvětlil proč k nim nepřihlédl a proč vycházel pouze z opačných informací. Tento postup soudu mohl mít podle stěžovatele za následek nezákonné rozhodnutí.

Zamítnutí provedení navrhovaných důkazů listinami z října a listopadu 2007 soudem s odůvodněním, že při přezkumu se vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, může být podle stěžovatele vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť to, že listiny pochází z doby po vydání přezkoumávaného rozhodnutí neznamená, že nemohou prokázat stav, který trval v době jeho vydání.

Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud nezohlednil námitky stěžovatele týkající se postupu správního orgánu a sám postupoval, jak bylo shora uvedeno. V důsledku toho bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a odepráno právo stěžovatele na soudní ochranu a na spravedlivý proces. Tím podle stěžovatele došlo k porušení zákonnosti při přezkumu správního rozhodnutí, kdy se v daném případě jedná ze strany soudu o procesní porušení takové intenzity, že také přesahuje vlastní zájem stěžovatele.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor kur určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Jako důvod přijatelnosti podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl procesní pochybení krajského soudu, které dosahuje takové intenzity, že přesahuje vlastní zájem stěžovatele. Takto postavenému důvodu přijatelnosti nelze přisvědčit, neboť je formulován zcela obecně a nelze z něj dovodit, k jaké zásadní právní otázce by se měl Nejvyšší správní soud na podkladu projednávané věci vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Problematikou zjišťování skutkového stavu v řízení o udělení mezinárodní ochrany se pak již Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, www.nssoud.cz, či ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004-40, www.nssoud.cz. Ke konkrétní situaci stěžovatele pak srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007-67, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. května 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu